

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 17.431 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat E. CARETTE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Latrikunda, nabij hoofdstad Banjul. Uw ouders zijn overleden en uw oom X kon u vanaf 2005 niet meer onderhouden. U was dakloos en werkloos. Gedurende twee en een halve maand, overleefde u door clandestien te kuisen in een restaurant in Bijilo, nabij de kust van Senegambia (Hotel). U ontmoette er twee Nigerianen, Michael en Moses. Ze woonden in een residentieel appartement met drie kamers, waar ze blanke mannelijke toeristen ontvingen en zich lieten betalen in ruil voor sex. U mocht er van hen gedurende een week in een kamer logeren, totdat u de keuze kreeg tussen ook met sexwerk beginnen of vertrekken. U wilde niet terug naar uw dakloze en werkloze bestaan en begon zich aanvankelijk met tegenzin te prostitueren. Gaandeweg wende u aan “sex hebben met mannen” en werd het zelfs een aangename wijze om geld te verdienen. X en X brachten klanten voor u aan en lieten zich op voorhand betalen. In ruil voor uw werk, genoot u van

kost en inwoon, alsook van kleren en andere zaken die X en X voor u kochten. U beseftte dat uw activiteiten illegaal waren en dat jullie het risico liepen door de politie aangehouden te worden. Bovendien wordt homosexualiteit sociaal niet aanvaard in Gambia. U spaarde de fooien die de klanten u persoonlijk gaven, maar uw spaargeld verdween tijdens de maanden van rust. Jullie deden dit sexwerk immers enkel tijdens de zes maanden van het toeristische seizoen (van september tot maart-april). Eind april 2007 kwam u voor het eerst in contact met de politie, toen een agent aanbelde en u vroeg welke personen in jullie appartement woonden. In september 2007, zagen jullie door het raam politieagenten naar jullie appartement komen. Michael en Moses meenden dat de agenten waren gekomen om jullie aan te houden. Jullie vluchtten langs de achterkant van het gebouw en vervolgens per taxi en jeep naar een u onbekende plaats. Jullie verbleven een vijftal dagen in een huis, terwijl Michael en Moses zorgden voor reisdocumenten. Via een u onbekende luchthaven, reisden jullie naar een u onbekend Europees land. Per trein kwam u op 30 september 2007 in België toe, waar u de volgende dag asiel aanvraagde.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) U verklaarde uw land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging als homoseksueel, in het bijzonder omwille van uw sexwerk met blanke toeristen van september 2005 tot september 2007. U verwees naar het feit dat homosexualiteit of homoseksuele handelingen in Gambia wettelijk strafbaar zijn met een gevangenisstraf van 14 jaar en dat zij sociaal niet getolereerd worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 3, 7 en 11), wat wordt bevestigd door diverse informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt (zie informatie in het administratief dossier, met inbegrip van door uw raadsman neergelegde recente persartikels met betrekking tot intolerante uitspraken van de Gambiaanse president Jammeh aan het adres van homoseksuelen). Uit uw relaas blijkt echter dat u niet homoseksueel van aard bent. U verklaarde toevallig te zijn begonnen met homoseksuele handelingen met blanke toeristen en niet te weten of u dit in de toekomst nog zou doen (CGVS, p. 12). Toen u zich in september 2005 begon te prostitueren met blanke mannelijke toeristen, wilde u dit eerst niet maar koos u ervoor het toch te doen omdat u niet wilde terugkeren naar uw leven als dakloze en werkloze (CGVS, p. 11). U stelde dat sex met mannen wende en dat u er goed van kon leven (p. 11). U had geen homoseksuele relatie, buiten uw sexwerk. U verklaarde vroeger heteroseksuele relaties te hebben gehad en u sluit dit in de toekomst niet uit (p. 11 en 12). U stelde dat er geen arbeidsalternatieven waren (p. 10), maar u kon deze blote bewering niet hard maken.

Uit wat voorafgaat, dient besloten te worden dat uw ingeroepen problemen niet zozeer betrekking hebben op uw seksuele geaardheid maar wel op homoseksuele handelingen omwille van louter economische motieven en persoonlijk opportunisme. Er mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u het risico op persoonlijke vervolging (wegens een mogelijke perceptie van homosexualiteit door de overheid en uw omgeving) zou

wegnemen of uitsluiten door uw voormalige en tijdelijke sexwerk met mannelijke toeristen niet meer te hervatten. Het volharden in risicovol en illegaal gedrag om economische en opportunistische redenen, kan in casu een beroep op internationale bescherming niet verrechtvaardigen. U heeft immers niet aangetoond dat het hebben van (homo)sexuele betrekkingen met mannelijke toeristen de enige mogelijke optie voor u was.

U verklaarde weliswaar dat zelfs indien u zou stoppen met sexwerk, u door de Gambiaanse overheid zou worden afgerekend op het verleden (CGVS, p. 10). Hieraan kan sterk getwijfeld worden, gelet op welbepaalde vage en onwaarschijnlijke verklaringen. Uit uw relaas blijkt dat u zou zijn weggelopen van u onbekende politieagenten die jullie appartement naderden in september 2007 en dat u vervolgens het land ontvluchtte, zonder precies te weten waarom deze agenten naar uw appartement kwamen. U stelde dat Michael en Moses aanvoelden dat jullie dreigden aangehouden te worden en vermoedden dat "iemand" hen moet hebben ingelicht over jullie illegale sexwerk en woonplaats (CGVS, p. 6). Het blijft hier echter bij vermoedens, aangezien jullie wegliepen alvorens de agenten de reden voor hun komst konden duidelijk maken. Jullie werden alleszins niet op heterdaad betrapt, zodat men zich kan afvragen welk bewijs of getuigenis tegen jullie zou kunnen voorgelegd worden. U stelde achteraf in de taxi te hebben gehoord dat Moses telefoneerde met een u onbekende persoon die hem vertelde dat "iemand" de politie moet hebben ingelicht (CGVS, p. 9). Meer kon u hierover niet meedelen.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd door uw onwaarschijnlijk vage verklaringen betreffende uw vluchtreis. U zou zijn meegenomen werd per taxi en jeep naar een u onbekende plaats en land, dat jullie 5 dagen verbleven in een huis en vervolgens naar een u onbekende luchthaven gingen, dat jullie met een u onbekend vliegtuig vanuit een u onbekende luchthaven reisden naar een u onbekend Europees land (CGVS, p. 6 en 7).

De door u ingeroepen problemen zijn onvoldoende ernstig en geloofwaardig. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Gambia waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

U legde geen documenten voor die een controle van uw identiteit, feitenrelaas of beweerde reisweg zouden kunnen mogelijk maken."

3.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951.

Hij geeft een algemene toelichting betreffende het begrip "gegronde vrees voor vervolging".

Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde gedurende de procedure en betoogt dat hij wel degelijk een ernstige en gegronde vrees voor vervolging koestert, welke hij steunt op zijn homoseksuele geaardheid. Hij voert aan dat het algemeen bekend is dat de Gambiaanse president Jammeh alle homoseksuelen in zijn land strafrechtelijk vervolgt, en zij gemarteld en gefolterd worden, waarbij verzoeker verwijst naar de bijgevoegde nieuwsberichten.

Verzoeker verklaart dat hij homoseksueel van aard is en dat voorheen ook was, doch nooit eerder seksuele betrekkingen had in ruil voor geld.

Hij stelt dat het in zijn land voldoende is om vervolgd te worden wanneer men de uiting heeft gegeven homoseksueel te zijn of dergelijke daden te hebben gesteld in ruil voor geld. Door voorbarige gevolgtrekkingen te maken zou de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schenden.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek

uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt aangaande zijn identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker weerlegt de motivering van de bestreden beslissing niet aangaande (i) zijn vage verklaringen met betrekking tot de reden van zijn vlucht - hij gaf aan dat Michael en Moses vreesden dat de politie hen zou aanhouden aangezien ze vermoedden dat iemand hen had ingelicht over hun illegale activiteiten - daar het vermoedens en beweringen betreffen waaruit niet afgeleid kan worden dat hij in de negatieve aandacht van de autoriteiten zou staan (ii) zijn vage verklaringen betreffende zijn reisweg. Deze motivering, welke pertinent is en steun vindt in het administratief dossier en verzoekers geloofwaardigheid ondergraaft, wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk homoseksueel van aard is en dat ook voorheen was, dient te worden vastgesteld dat dergelijke bewering geen steun vindt in het administratief dossier aangezien zij niet overeenstemt met zijn eerdere verklaringen. Verzoeker stelde immers uitdrukkelijk dat hij toevallig begonnen was homoseksuele handelingen te stellen met blanke toeristen, nadat Michael en Mozes hem dat voorstelden in ruil voor het verblijf in hun huis en hij niet wist of hij dit in de toekomst nog zou doen (administratief dossier, stuk 3, p. 12). Tevens sluit hij relatie met een vrouw niet uit (*Ibid.*, stuk 3, p.12). Hij gaf tevens aan dat hij het in het begin zeer moeilijk had met dat soort "werk" en verklaarde dat hij homoseksualiteit niet als een aangeboren eigenschap beschouwt. Verzoeker stelde tevens dat hij aanvankelijk niet akkoord was aangezien het tegen zijn geloof en de Gambiaanse wetgeving ingaat. Hieruit kan tevens worden afgeleid dat verzoeker zich wel degelijk bewust was van de risico's van zijn handelingen (*Ibid.*, p. 2, 3, 5, 11). Derhalve oordeelt de bestreden beslissing op goede grond dat verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging als homoseksueel niet kan worden volgehouden, aangezien zijn problemen niet voortvloeien uit zijn seksuele geaardheid maar wel uit een mogelijke - en niet aangetoonde - verdenking van handelingen omwille van louter economische motieven en persoonlijk opportunisme. Dergelijke handelswijze kan een beroep op internationale bescherming niet rechtvaardigen.

De door verzoeker bijgebrachte persartikelen werden reeds door de bestreden beslissing beoordeeld, waarbij werd aangegeven dat homoseksuele handelingen in Gambia inderdaad strafbaar zijn en sociaal niet getolereerd worden, hetgeen echter niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij homoseksueel van aard is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919).

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1 Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en beroept zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Hij voert aan dat hij in een prangende situatie verkeert en het onmogelijk is voor hem om terug te keren gezien hij zou onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt kan worden afgeleid de actuele situatie in Gambia op dit ogenblik van die aard is dat er voor homoseksuelen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4, §2, a en b.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

